

Kellys bønn

Av Lori Fuller Sosa

Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

Kelly og moren hennes gikk opp til kirkebygningen og så seg rundt. Den var vakker, med palmetrær som svaiet utenfor. På bygningen var det et skilt hvor det sto: "Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige." På tre forskjellige språk – malayisk, kinesisk og engelsk!

Kelly visste ikke så mye om Jesus Kristus. Og hun hadde aldri vært i kirken før. Morens venninne, Li Leen, gikk i kirken her. Hun hadde invitert med seg Kelly og moren hennes.

Da de gikk inn, smilte folk og sa hei. Alle var så hyggelige. Kelly og mamma fulgte Li Leen ovenpå til et stort rom. Li Leen sa at det var kirkesalen.

Kelly satte seg ved siden av mamma og Li Leen på en rad med stoler, og snart begynte kirken. Hun lyttet til musikken. Hun likte hvordan den fikk henne til å føle seg, selv om hun ikke kunne teksten.

På slutten av møtet reiste en kvinne seg for å holde bønn. Kelly så seg rundt mens alle andre foldet armene og lukket øynene. Hun følte fortsatt noe virkelig godt inni seg. Hva *var* det? Det følte annerledes enn alt annet hun hadde følt før!

Da de dro fra kirken senere, fortalte Kelly mamma om følelsen hun hadde hatt under bønningen.

"Tja," sa mamma, "jeg følte ikke noe spesielt."

Men Kelly fortsatte å tenke på det hun hadde følt i kirken. Hun hadde likt bønningen. Og hun hadde

likt å høre om Jesus.

"Kan misjonærene undervise meg?" spurte Kelly mamma. "Jeg ønsker å lære mer."

"Hvis det er det du ønsker, er det greit," sa mamma. Misjonærene lærte Kelly å be og å lese i Skriftene. De underviste henne om Jesus og at han elsker oss. Kelly likte det hun lærte.

En dag ga misjonærene henne en spesiell utfordring.

"Vil du prøve å be i løpet av uken?" spurte eldste Parker.

Så langt hadde Kelly bare bedt sammen med misjonærene. Men hun ønsket å prøve det på egenhånd. Hun visste at vår himmelske Fader alltid lyttet, og han ønsket å høre fra henne.

"Jeg skal gjøre det," lovet hun.

På skolen dagen etter var det en spesiell dag. Kelly skulle synge i en konkurranse! Hun hadde lært

en vakker ny kinesisk sang. Å lære alle notene og tonene hadde vært anstrengende! Hun hadde øvd og øvd og øvd.

Nå som det var på tide å fremføre den, var Kelly nervøs. Hun fant frem bildet av Jesus hun hadde lagt i lommen på skoleuniformen sin den morgenen. Hun bestemte seg for å holde en bønn, slik misjonærene hadde vist henne. "Himmelske Fader, vær så snill og hjelp meg å komme over nervøsiteten," ba hun. "I Jesu Kristi navn. Amen."

Så gikk Kelly ut på scenen. Hun stirret på publikum og dommerne. Hun tenkte på bildet av Jesus i lommen og følte seg litt bedre. Hun trakk pusten dypt og begynte å synge.

Hun sang alle ordene akkurat slik hun hadde øvd. Da hun sang den siste noten og bukket, visste Kelly at vår himmelske Fader hadde hørt hennes bønn og hjulpet henne.

Med et smil gikk Kelly av scenen. Hun gledet seg sånn til å fortelle misjonærene om det som hadde skjedd! Hun visste at hun ønsket å fortsette å be hver dag. ●

